

a již toto stanovisko samo o sobě ospravedlňuje plně odsuzující výrok. Neboť vzhledem k zásadě § 134 tr. zák., platné co do otázky příčinné souvislosti pro celou oblast trestního práva, musí provinivší se osoba zodpovídati za vše, co jest s jejím jednáním (opomenutím) spojeno příčinně tak, že by bez něho nebylo nastalo, bez ohledu na to, zda konkrétní následek ohrožení nastal také proto, že se ku příčině, vyvolané pachatelem, přidružily ještě příčiny, spočívající v okolnostech dalších a pachatelem třeba ani nepředvídaných a nechtěných. Je-li pak formálně bezvadně zjištěno, že oba obžalovaní házeli po obou K-ových kamením a holemi a oba nutili je tím k útěku po kolejích železniční trati, sluší již v tomto počínání spatřovati jednání ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. a již tímto počínáním dali první a základní podmínku, která měla v zápětí neštěstí. Neboť nebýti tohoto počínání, nebylo by podle dohady lidského k neštěstí buď vůbec došlo nebo aspoň ne v tom rozsahu. Tím je však již prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných a nastalým neštěstím, jak ji nalézací soud bere též za prokázanu. Nezáleží proto zhola na tom, že v rozsudku není přesně zjištěno, který z obžalovaných hodil hůl Štěpánce K-ové pod nohy, což ovšem bylo bezprostřední příčinou jejího pádu, poněvadž základní a hlavní podmínkou protiprávního výsledku bylo, že oba obžalovaní přinutili K-ovy vkročiti na trať, na níž je pak pronásledovali tím, že po nich házeli kamením a holemi. A také o tomto jednání zjišťuje nalézací soud výslovně, že obžalovaní byli si vědomi nebezpečí s ním pro cizí tělo a život spojeného, ba zjišťuje, že mohli předvídati i to, že Štěpánka K-ová může upadnouti a dostat se pod kola vlaku. Ustanovení § 335 a 337 tr. zák. nečiní pak zodpovědnost závislou na ničem jiném nežli na tom, mohl-li jednající nahlédnouti, že jeho jednání neb opomenutí (a takovým může býti každé) je způsobilé přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro právní statky oněmi ustanoveními zákona chráněné. Právní posouzení věci je proto bezvadné. Za tohoto stavu věci netřeba uvažovati, zda jednání obžalovaných, tak jak je nalézací soud zjišťuje, neprýštilo v pravdě z úmyslu nepřátelského, tedy bylo ve skutečnosti úmyslné a nikoli kulposní a mělo tudíž býti kvalifikováno za čin mnohem přísněji trestný nežli pouhý přečin podle §§ 335 a 337 tr. zák.

Čís. 3493.

Pojmu »ukrývání« ve smyslu § 185 tr. zák. odpovídá jakákoliv činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by ztížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla.

Nevyžaduje se, by věc byla ukrývána zvláštním způsobem; stačí i pouhé uschování neb uložení věci, je-li tím věc před oprávněným skrývána a takto odňata jeho disposiční moci.

Není třeba, by tomu, kdo kradené věci přechovává a ukrývá, byly známy všechny podrobnosti krádeže, by již v době převzetí věci těch věděl, kde, kým a za jakých okolností byla krádež provedena.

Ukrývání kradených věcí (§ 185 tr. zák.) jest deliktem trvalým, který je ukončen teprve tehdy, když přestalo udržování trestného stavu (ukrývané věci byly nalezeny a vráceny do disposiční moci oprávněné osoby); teprve tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí doba.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, Zm II 176/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. října 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek zjišťuje, že Ladislav P. spáchal krádež mariánského obrazu na Sv. Kopečku s rámem a s výzdobou ze zlata a stříbra, a že část lupu z této kostelní krádeže prodal obžalované Aloisii Š-ové. Z okolností, že věci, pocházející z této krádeže, nalezené u stěžovatelky (různé zlaté skvosty, mají samy o sobě cenu přes 200 Kč, jakož i ze způsobu jich uschování usuzuje rozsudek, že je ukrývala; její vědomí o tom, že předměty pocházejí z krádeže obrazu na Sv. Kopečku, odůvodňuje jich povahou jakož i tím, že Š-ová P-a dobře znala. Hlavní těžisko zmateční stížnosti s hlediska formálních výtek tkví v tvrzení, že pro vědomí původu věcí z krádeže, jež tvoří nezbytnou náležitost zločinu podle § 185 tr. zák., nejsou uvedeny v rozsudku důvody, pokud se týče, že uváděné důvody jsou takové, že mezi nimi a rozhodnou skutečností, jež má býti jimi odůvodněna, není logické souvislosti. Tato výtku je bezpodstatná. Jak již uvedeno, dovozuje rozsudek ono vědomí jednak z povahy předmětů, jednak též z toho, že stěžovatelka Ladislava P-a znala. K naplnění skutkové povahy zločinu podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. není třeba, jak se zmateční stížnost domnívá, by přechovávatelem a ukrývatelem kradených věcí byly známy veškeré podrobnosti krádeže, by již v době převzetí předmětů věděl, kde, kým a za jakých okolností byla krádež provedena. Podílníkem na krádeži jest každý, kdo ukradenou věc vědomě na sebe převede a ukrývá, ať již vědomí jeho pramení v té neb oné skutečnosti; ustanovení § 186 písm. a) tr. zák. uvádí jako zdroje vědomí zločinné krádeže částku, cenu věci a příběh samotný (způsob provedení krádeže, vyznačující její zločinnou kvalifikaci). Ve směru tom rozsudek vědomí obžalované odůvodňuje povahou věcí, jakož i způsobem, jak je ukrývala; že šlo o různé součástky ozdob z kostelního obrazu, o kousky paprsků, řetízku zvláštní ruční práce, o předměty v celkové ceně 2.827 Kč, že je obžalovaná uschovala v pohovce a ve slamníku, tedy na místě, kam se skvosty zpravidla neukládají, jakož i že před prohlídkou část jich odstranila ze své domácnosti a dala je do uschování Františku V-ovi, který též některé věci na její žádost roztavil.

Důvod zmatečnosti čis. 9 a) § 281 tr. ř. provádí stížnost jen, pokud míní, že z toho, co zjistil soud první stolice, nelze dovozovati, že stěžovatelčino jednání odpovídalo pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák., kterýžto pojem prý se nekryje s pouhým uložením v bytě. Obžalovaná prý věci pouze na sebe převedla a vykonávala k nim jen práva držitelky. Stížnosti nelze přiznati v tomto směru oprávnění. Nálezací soud, jak již uvedeno, zjistil, že stěžovatelka koupené skvosty uschovala v pohovce, pokud se týče ve slamníku, a že část těchto skvostů dala do uschování Františka V-a, který některé z nich na její žádost roztavil; stížnost ocitá se tudíž v rozporu s tímto zjištěním, tvrdíc, že koupené věci byly volně uloženy ve stěžovatelčině bytě, takže prý je každý mohl hned viděti. Pojmu »ukrývání« po rozumu § 185 tr. zák. odpovídá jakákoli činnost, jež směřuje k tomu a jest a to, by ztížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla. Nevyžaduje se, by věc byla ukrývána nějakým zvláštním způsobem, jak za to má stížnost. Může tedy pojem ukrývání naplniti i pouhé uschování neb uložení věci, je-li tím věc před oprávněným skrývána a takto odňata jeho disposiční moci. Je-li však v souzeném případě zjištěno, že stěžovatelka ukradené skvosty, jež na sebe převedla, způsobem shora uvedeným přímo skrývala a část jich ze své domácnosti odstranila, dávši je do uschování Františku V-ovi, nemůže býti pochybnosti, že toto její jednání, směřující k tomu, by bylo oprávněné osobě zatajeno, kde se ukradené věci nalézají, odpovídá plně pojmu »ukrývání« ve smyslu § 185 tr. zák.

Důvod zmatečnosti podle čis. 9 b) § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nálezací soud neshledal, že je trestný čin promlčen. Leč ani v tomto směru nelze zmateční stížnosti přisvědčiti. Stěžovatelka byla uznána vinou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., který spáchala nejen tím, že věci ukradené na sebe převedla, nýbrž i tím, že je ukrývala. Ukrývání kradených věcí nepatří však, jak za to má zmateční stížnost, k deliktům, při nichž bezprávný stav, který nastal potom, když pachatel svou činnost dovršil, prostě trvá, nýbrž patří k oné skupině trestných činů, při nichž trestné jednání pozůstává v tom, že se skutková podstata činu neustále a nepřetržitě uskutečňuje. Je tedy, jak nálezací soud správně uznal, deliktem trvalým (*delictum facti continui*), který je ukončen teprve, když přestalo udržování trestného stavu. Je-li zjištěno, že stěžovatelka ukradené věci, jež v roce 1919 na sebe převedla, — vědouc, že pocházejí z krádeže, — ukrývala až do 30. října 1926, kdy u ní při domovní prohlídce byla část věcí nalezena, nutno uznati, že zločinná činnost, udržování trestného stavu, byla v tomto případě ukončena teprve tím, že ukrývané věci byly nalezeny a vráceny do disposiční moci oprávněné osoby, a že teprve tímto okamžikem počala by běžeti promlčecí doba (srov. rozh. býv. víd. zruš. soudu čis. 1472 sbírky Nowakovy). Leč, nehledíc k tomu neomezovala se stěžovatelčina ukrývací činnost jen na to, že věci prostě ukryla ve své domácnosti, nýbrž stěžovatelka předsevzala v onom mezidobí i další význačné počiny ukrývací, dávši část věcí do uschování Františku V-ovi, který na její žádost některé zlaté zlomky roztavil, čímž bylo oprávněné osobě tím více ztíženo opětné nabytí odcizených věcí. Není pochyby, že v těchto nových počinech ukrývacích doznala trestná činnost obža-

lované nového uskutečnění. Již pro nedostatek podmínky § 228 b) tr. zák. nemůže tudíž o promlčení trestného činu býti vůbec řeč, pročez netřeba se zabývatí vývody zmateční stížnosti, jimiž stěžovatelka doličuje, že nahradila způsobenou škodu a že nemá ze zločinu v rukou již žádného užitku. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 3494.

Soudem ve smyslu § 199 a) tr. zák. jest rozuměti soudní úřad, a to jen, pokud vystupuje jako orgán nalézání práva a konání spravedlnosti, nikoliv jako orgán osvědčovací nebo správní.

Křivá výpověď svědecká před vojenským prokurátorem nebo jeho funkcionářem v t. zv. vyhledávacím řízení podle §§ 128 až 155 voj. tr. ř. stejně jako křivá výpověď svědecká před úřadem bezpečnosti nebo veřejné obžaloby nezakládá podle práva dosud platného zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák., pokud se týče podle § 504 a) voj. tr. zák., nýbrž, dopustí-li se jí osoba podrobená vojenské pravomoci, přečin podle § 510 voj. tr. zák., a je-li pachatelem osoba, podléhající pravomoci trestních soudů občanských, zásadně přestupek podle §§ 205, 461 tr. zák., a jen v případě, že úmysl pachatelův směřoval k způsobení škody, nyní podle trestní novely čís. 31 sb. z. a n. z roku 1929 2000 Kč převyšující, zločin podle §§ 197, 200 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, Zm II 372/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 21. března 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., zrušil však rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., podle § 290 tr. ř. v tomto odsuzujícím výroku jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal o rozhodl, přihlížeje při vyměření nového trestu k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný byl slyšen jako svědek nikoliv u soudu, nýbrž u funkcionáře vojenského prokurátora v O. Z dotyčného trestního spisu vychází na jevo, že zemské vojenské velitelství v B. postoupilo výtah z udání, jímž obžalovaný obvinil bývalého majora Celestýna R-a u ministerstva Národní Obrany v Praze také z přečinu nedokonaného podvodu, — vojenskému prokurátorovi v O. »k dalšímu řízení«, že pak tento odstoupil věc funkcionáři vojenského prokurátora v O. »podle § 139 a 20 voj. tr. ř. k dalšímu řízení, poněvadž jde jen